

Laimė nėra veltui įteikiama dovana. Jos
neįmanoma rasti ant tako ar laimėti loterijoje.
Laimė yra vaisius.

Kad galėtum jį nusirašyti, reikia pasodinti
augalą geroje dirvoje, laistyti, ginti nuo ligų, kas-
dien puoselėti ir – ne mažiau svarbu – mokėti
laukti.

Ar aš pasiruošusi laimei?

Ar pasodinau, laisčiau, puoselėjau? Ar mokėjau
laukti? Ar kasdien rūpinausi viskuo, kas būtina
mano laimei?

Viešpatie, per dažnai rinkausi lengvesnį
gyvenimą: neturėjau kantrybės sodinti ir rūpintis.
Nelaisčiau. Nemokėjau laukti. Tačiau atsitike
vienas, esminis dalykas; aš supratau.

Šis naujas atradimas viską nušviečia kitokia
šviesa, todėl, Viešpatie, dabar suteik man dar
progų, kurios mokytų, kaip pelnyti laimę.

Dievas mane myli. Ką tai galėtų reikšti?

Aš myliu savo vaikus. Ką tai reiškia?

Reiškia, kad trokštu jiems laimės. Labiau nei sau?

Kvailas klausimas, kadangi mano laimė priklauso nuo jų: kaip galėčiau būti laiminga, jeigu jie nebūtų laimingi?

Viešpatie, o gal taip ir su Tavimi?

Tu mane myli. Vadinasi, trokšti man laimės. Taip, Tu trokšti man laimės, Viešpatie, ir jei aš kenčiu, Tu irgi kenti taip, kaip ir aš dėl savo vaikų.

Tu norėtum, Viešpatie, kad aš labiau pasistengčiau dėl savo laimės: paisyčiau Tavo nurodymų, kaip kad aš savo vaikų prašau paisyti manųjų; kad išmokčiau gerbti ir mylėti save ir kitus, kaip to prašau savo vaikų.

Tačiau jie taip nesieltia ir dėl to kenčia.

Vadinasi, kančia yra proga. Proga įsitikinti, kad eini klaidingu keliu.

Viešpatie, priimu šią progą. Noriu tikėti Tavimi kaip tikima tėvu. Nuo šiol stengsiuosi paisyti Tavo nurodymų: padėsiu Tau padaryti mane laimingą.

Mokytis ir tarnauti.

Jei visada, kiekvieną dieną, įstengčiau paisyti šių dviejų nurodymų, rasčiau laimę.

Mokytis suprasti, kad žemiška tuštybė bergždžia, neduodanti vaisių, nėra sudėtinga: tereikia paklausti, kiek tikros laimės man atnešė mano „sėkmės“.

Tarnauti kitiems gerokai sunkiau: tai reiškia savo teises nustumti į antrą planą, kad pirmenybė būtų suteikta kitų laimei. Tikrai nelengva.

Viešpatie, Tu leidi suprasti, kad gimiau mokytis ir tarnauti. Leisk suprasti, kad toks, vien tik toks yra kelias į laimę.

Ką gi, iššūkį priimu!

Pradėsiu po truputį, žingsnelis po žingsnelio.

Gal ir negrabiai, kaip sugebėsiu. Tačiau pradėsiu.

Bet žiūrėk! Laukiu vaisių...

Manęs netenkina paviršius.

Svarbu žinoti, kodėl vieni mane myli, o kili ne. Svarbu žinoti, kodėl taip dažnai man nepavyksta mylėti. Juk neįmanoma mylėti per prievartą, todėl mane ir domina priežastys.

Esmė dažniausiai glūdi giliai. Ten ir einu ieškoti.

Nusileidžiu, įžiebiu šviesą, tyrinėju. Slaptavietė manyje tikrai yra. (Jeigu ji mano dalis, kodėl taip menkai ją pažįstu?) Nusileisti žemyn reikia drąsos: galiu aptikti man nepatinkančių paslapčių, galiu susigundyti pabėgti...

Bet Tu mane ten kvieti, Viešpatie. Tu ten mane kvieti.

Ten Tu slepi mano laimės paslaptį.

Kaip galiu būti laiminga, jei mano siela negaluoja?

Viešpatie, padėk man pasveikti. Apšviesk mano kelią į save ir paversk šias paieškas – mano pastangas ir valią – vaistais nuo nelaimingumo.

O tada, kai į mano gyvenimą triumfuodama įžengs laimė, Viešpatie,
 neleiski niekam jos užtemdyti!
 Tūk ji atėjo neatsitiktinai.
 Pasinaudojau kančios man suteiktomis progomis pažinti save ir ročiau
 iš savęs blogį. Radau jėgų dėl meilės užmiršti save.
 Mokėjau laukti nemištaudama prieš nuskaistinančią vienatvę.
 Viešpatie, tegu mano laimė būna tyra!
 Tegu niekas jos neapnuodija: nei kaltės jausmas, nei apmaudas, juo
 labiau baimė ją prarasti.
 Tegu mano laimė būna mano atsakomybės pelnytas
 vaisius. Mano atsakymas tavo lūkesčiams. Konkretus
 įrodymas, kad vykdau tai, ko manęs prašai.
 Kai laimė pasklis po mano širdį, Viešpatie,
 pagaliau mano siela pajus palaimą.

www.pakuonioparapija.lt

